

ефрейторътъ и тримата войници се отдѣлятъ на дъното въ лѣво къмъ III войникъ.

К. — На фелдфебела: — За стрелба!

Ф. За стрелба! — Войниците взематъ за стрелба, и фелдфебелътъ отива задъ тѣхъ.

К. — Огънь....

Ф. — Огънь... — Капитанътъ дава знакъ за стрелба. — Бий!.. Войниците изгърмяватъ и колътъ се навежда малко назадъ; осждениятъ остава на него, съ кръвь тукъ-тамъ по дрехата. Въ това време отъ дѣсно се втурва Митко, облѣченъ като кандидатъ-офицеръ, запъхтънъ.

М. — Като вижда полковника: — Господинъ полковникъ, позволете!

П. — Какво има?

М. — Азъ съмъ офицерскиятъ кандидатъ Димитъръ Зафировъ, бѣглецъ отъ фронта. Дойдохъ да се предамъ доброволно, но отъ щаба ми казаха, че лъжа, и че кандидатътъ Димитъръ Зафировъ, осжденъ на смъртъ, току-що билъ изкаранъ тукъ да го разстрелятъ.

В. л. — На полковника: — Трѣбва да е нѣкой умопобърканъ.

М. — Кой? Азъ умопобърканъ! Не! Азъ ви казвамъ, че съмъ истинскиятъ Димитъръ Зафировъ, офицерски кандидатъ. Боя се, че сте разстреляли невиненъ човѣкъ. — Озърта се и като вижда трупа, спуща се къмъ него, махва кърпата отъ очитъ му и застава въ ужасъ: — Какво виждамъ? Моята годеница! Моята Тинка, моята Тинка!

Осждениятъ — Тинка, която още не е издъхнала. — Митко, ти ли си?

М. — Тя е жива още! — Хвърля се върху нея и изправя кола. — Азъ съмъ, Тинке, азъ — твойтъ Митко!

Осждениятъ — Тинка. — Съ слабъ гласъ: — Заедно ли сме, Митко, на фронта?

М. — Господи! — После къмъ полковника и лѣкаря: — Моля ви се, освободете я. Запазете ѝ живота! Спасете я!

П. — Къмъ военния лѣкарь, строго: — Докторел!

В. л. — Отива при разстреляния. Гледа ту него, ту Митко. — Каква поразителна прилика! — Разкопчава